

jeg tror, man bør se paa ved alle Forretninger, at naar en Forretning er saaledes, at man synes, man selv kan staa sig ved den, skal man ikke være ked af, at ogsaa ens Medkontrahent kan være tjent med den. Det er jo netop Idealet, at begge Parter kunne være tjente med en Forretning. Her er det jo tilmed ikke Hovedsagen at faa saa og saa mange Penge ud af Nationalbanken og ind i Statskassen om Aaret, men Hovedsagen er at sikre, at vi kunne blive ved at have den samme gode og solide Orden i vore Pengesager, som vi nu i lang Tid have kendt i vort Land.

Med Hensyn til de Spørgsmaal, der ere rejste om Nationalbankens Bestyrelsesforhold, er jeg ikke enig med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), naar han synes at antyde, at Aktionærernes Ret til at tage Del i Nationalbankens Styrelse kunde blive farlig. Jeg tror, at den Ret, der i Lovforslaget er indrømmet Aktionærerne, ikke er større, end man nu om Stunder vil finde ret og rimeligt, og der er ikke nogen som helst Grund til at frygte, at Aktionærerne skulle, naar de faa Lov til at møde og stemme paa Generalforsamlingen, finde paa at løbe grassat og sætte Nationalbankens Interesser over Styr.

Naar der er foreslaaet to kongevalgte Direktører, saa er det ikke, fordi der er to Ministre, der skulle gaa af. Vi skulle gaa af alle sammen, naar vor Tid kommer. Om vi saa skulle være Direktører i Nationalbanken, eller hvad vi skulle være, det maa den Tid vise. Hidtil er, saa vidt mig bekendt — jeg vil tilstaa, jeg kender ikke hele Rækken af kongelig udnævnte Direktører i Nationalbanken —, kun i et eneste Tilfælde en tidligere Minister bleven udnævnt til Direktør i Nationalbanken, og det var det ærede Medlems Meningsfæller, der besørgede det. Om saa det ærede Medlem derfra, at det skete den Gang, slutter, at det er tilstrækkelig Grund til, at det skal ske igen, ja, det maa staa for det ærede Medlems Regning. Vi skulle gaa allesammen, naar vor Tid kommer. (Afbrydelse). Ja, et æret Medlem mener, at vi skulle gaa i Forvejen, men jeg tror ikke, vi gaa af, før vor Tid kommer.

Naar der er foreslaaet to kongevalgte

Direktører, er det selvfølgelig, fordi man mener, at efter den store og betydelig forøgede Interesse, Staten faar i Nationalbanken, er det ganske rimeligt, at Statens Repræsentation indenfor Nationalbankens Styrelse bliver noget større, end den hidtil har været, og naar det er foreslaaet, at den ene Direktør skal være landbrugskyndig, staaer det selvfølgelig i Forbindelse med, at Nationalbanken foruden Seddelomsætningen tillige har den Opgave at sørge for en let og billig Pengeomsætning i hele Landet, hvilket jo i højeste Grad er af Interesse for alle Landets Erhverv, for alle Landets Næringsveje og i største Grad naturligvis for den Virksomhed, som er Landets Hovednæringsvej og Landets bærende Næringsvej, nemlig Landbruget. Derfor har man ment, at det vilde være rigtigt ved denne Lejlighed at faa det gamle Krav, som har været fremsat for saa mange Aar siden og saa ofte, men hidtil forgæves, opfyldt, at den ene af Nationalbankens Direktører skulde være landbrugskyndig.

Det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) frygtede for, at Staten fik for megen Indflydelse. Jeg tror ikke, at man skal være bange derfor, og navnlig er der ikke nogen som helst Grund til at tro, at Staten skulde misbruge sin Indflydelse. Hvorfor skulde den dog gøre det? Og at Finansministeren skal have Adgang til at være til Stede ved Fastsættelsen af Rente- og Diskontosatsen, det forekommer mig at være ganske naturligt; det er jo dog noget, der for Statens hele og store Omsætning af Pengemidler har den allerstørste Betydning, at man i Finansministeriet baade er underrettet om, hvad der kan komme, hvad der er i Gære, og ogsaa har Lejlighed til, om ikke at afgøre det, saa dog til at give sit Ord med i Laget, til at fremhæve de Grunde, der, efter hvad Finansministeren i det givne Øjeblik kender, kunne tale for eller imod den Beslutning, som man i Nationalbankens Direktion i det givne Øjeblik paatænker.

Naar endelig det ærede Medlem for Højrup i sin Omtale af Bankens Bestyrelse henstillede, om ikke Finansministeren burde være Bankkommissær i Stedet for Justitsministeren, saa vil jeg sige: Jo, Hjertensgerne, det er ikke A og for sig